

keskiviikko 22. tammikuuta 2014

Kymmenen estettä Lähi-idän rauhalle (Israel & PA)

Tässä alunperin [chicagolaisen poliittisten uutisten ja mielipidedatan kerääjän](#) nettikirjoitus joulukuun 31. päivältä 2013 (by Peter Berkowitz) jonka [David Hocking](#) lähetti lukijoilleen viikkokirjeenä sähköpostissa. Aihe koskee parhaillaan käynnissä olevia Lähi-idän rauhanneuvotteluja Israelin ja PA'n välillä joita ahkerasti Lähi-idässä sukkuloiva USA:n ulkoministeri John Kerry pyrkii vauhdittamaan. Esteitä tiellä kohti pysyvää rauhansopimusta on kuitenkin paljon ja niistä tämä seuraava kirjoitus antaa informaatiota. Artikkelin suomensi: Olli R.

KYMMENEN ESTETTÄ LÄHI-IDÄN RAUHALLE

By [Peter Berkowitz](#) - December 31, 2013

http://www.realclearpolitics.com/articles/2013/12/31/10_roadblocks_to_mideast_peace_121089.html

TEL AVIV – Maanantai-iltana, tuskallisessa myönnytyksessä jonka suunnitteli USA:n ulkoministeri John Kerry, Israel vapautti 26 palestiinalaista terroristia, joista monet oli tuomittu siviilien murhaamisesta. Israelin tekemänä hyvätahdon eleenä edistämään rauhanneuvotteluja, se oli kolmas neljästä tällaisesta vankien vapauttamisesta.

Samaan aikaan sunnuntaina, Knessetin lakiasiainvaliokunta äänesti Jordanjoen laakson siviiliasutuksien haltuunottamisesta (provokaatio josta ei tule lakia), ja talousvaliokunta hyväksyi lisämäärärahan, noin 17 miljoonaa dollaria, siirtokuntatoimintaan. Päiviä aikaisemmin, etukäteissiirrossa varmistaakseen palestiinalaisten ankaran arvostelun ja ollakseen omiaan lisäämään jännitteitä Obaman hallinnon kanssa, Israelin hallintovirkailija sanoi että pian vankien vapautuksen jälkeen Israel ilmoittaisi 1400 uuden talon rakentamisesta Länsirannalle.

Tekemällä näin Israelin hallitus meni varsin pitkälle rauhan saavuttamisessa kun samanaikaisesti jatkaa poliittista agendaa joka heikentää neuvotteluja.

Kaksiarvoisuus ei suinkaan rajoitu hallitukseen. Täällä Israelin raivokkaassa kulttuurisessa ja kaupallisessa keskuksessa, lukuisat keskustelut – baarimikkoineen ja pääomasijoittajineen, taksikuskeineen ja yliopistoprofessoreineen, vasemmalta ja keskeltä ja oikealta, sekä johtavat jäsenet kansallisesta turvallisuuspalvelusta – lähentyivät yhteiseen näkemykseen: Olisi hienoa Kerry'lle tuoda Israel-Palestiina konflikti päätökseen Palestiinan valtion perustamisen kautta, sopusoinnussa Israelin turvallisuusvaatimuksiin. Mutta älä

laske sen varaan, koska suuria esteitä on vielä tiellä.

Israelilaiset jotka ovat olleet lähellä neuvotteluja ovat olleet vaikuttuneita Kerry'n energiasta ja hyvistä pyrkimyksistä. Hän on vierailut heidän maassaan noin kerran kuukaudessa astuttuaan virkaansa helmikuussa 2013 ja on nyt jälleen palannut maahan. Hän on koonnut vaikuttavan neuvotteluryhmän. Mutta on myös laajalle levinnyttä tunnetta että mahdollinen rauhanvälittäjä on epäonnistunut varautumaan konfliktin monimutkaisuuksiin ja, pyytämällä enemmän Israelin pääministeriltä Benjamin Netanyahu ja palestiinalaishallinnon presidentiltä Mahmoud Abbasilta kuin heiltä voidaan kohtuudella odottaa perille vietäväksi, saatettaisiin horjuttaa suhteellisen rauhallista Länsirantaa ja uudelleensyöttää vihollisuudet Gazassa.

Ikään kuin tilauksesta, uusi erä palestiinalaisterrorismia iski maahan viime viikolla. Joulukuun 22. päivänä, katastrofi vältettiin Bat Yam'in rannikkokaupungissa, Tel Aviv'ista etelään. Valppaat bussimatkustajat esittivät epäilyttävän esineen kuskille, joka välittömästi evakuoi matkustajat hetkiä ennen kuin se räjähti. Hamas ja islamilainen Jihad ylistivät julkisesti hyökkäystä. Joulukuun 23. päivänä, palestiinalainen puukotti israelilaista poliisia selkään tarkastuspisteellä Jerusalemin ja Ramallahin välillä. Ja joulukuun 24. päivänä, Israelin arabikansalainen, joka työskenteli puolustusministeriössä lähellä Gazan rajaa, surmattiin palestiinalaisen sala-ampujan tulituksella.

Abbas ei ole vielä tuominnut yhtäkään hyökkäyksistä, kieltäytyminen, joka on vahvistanut Israelin epäilyksiä palestiinalaisten halusta rauhaan. Mutta noususuhdanteessa olevan terrorin, ennakoitavissa oleva reaktio Palestiinan ääriaineksilta jotka haluavat aseellista taistelua, ei pidä hämärtää vielä merkittävämpiä esteitä rauhalle. Monet ovat juurtuneet valtavirtaan Palestiinan poliittisessa kulttuurissa. Harvat rauhanesteet saavat alkunsa Israelin puolelta, ja jotkut on seurausta laajalti huomattavasta muutoksesta Amerikan Lähi-idän politiikassa.

Tässä on niistä (rauhanesteistä) kymmenen:

Ensimmäinen ja tärkein, PA kieltäytyy luopuvansa oletetusta ”paluuoikeudesta”, joka vakuuttelujen mukaan antaisi noin 5 miljoonalle ennen vuotta 1967 eläneelle Palestiinan arabille pääsyn omaisuuteen ja kansalaisuuteen Israelissa. Valtaosa näistä palestiinalaisten jälkeläisistä koostuu suunnilleen 650,000 arabista jotka pakenivat Israelista vuosina 1947 ja 1948 (suurin osa omasta tahdostaan) ennen sotaa ja sodan aikana jossa viisi arabiarmeijaa hyökkäsi ja pyrki tuhoamaan vastajulistetun juutalaisvaltion. Ei ole ennakkotapausta kansainvälisessä laissa tällaista oikeutta varten, ja sen harjoittaminen tuhoaisi Israelin juutalaisena valtiona.

Toiseksi, samalla kun Abbas ja johtava Palestiinan neuvottelija Saeb Erekat väittävät tunnustavansa Israelin oikeuden olemassaoloon, he kieltäytyvät tunnustamasta Israelia juutalaisvaltiona. Netanyahu'n hallitus pitää kiinni sanomastaan että Israelin muodollinen julkinen hyväksyntä juutalaisten kansallisvaltiona on elintärkeää koska se antaa olettaa, että PA ei pyri käyttämään oman valtionsa perustamista ponnahduslautana kohti yhden enemmistövaltaisen palestiinalaisvaltion luomista kuorien Israelin pois.

Kolmanneksi, Abbas kategorisesti torjui Kerry'n äskettäisen ehdotuksen että Israelin puolustusvoimat jäävät Jordanjoen laaksoon 10 vuodeksi sen jälkeen kun rauhansopimus astuu voimaan. Puhuessaan hätäkokouksen jälkeen Kairossa joulukuun 21. päivänä, Arabiliiton pääsihteeri Nabil Elaraby tuki painokkaasti Abbasia julistaen, että missään hyväksyttävässä rauhansopimuksessa, ei yhdellekään Israelin sotilaille annettaisi lupaa viipyä laaksossa. Netanyahu'n hallitus on kuitenkin vakuuttunut siitä, että vaikka kuinka vilpittömiä Kerry'n vakuuttelut ovatkaan, vain Israel pystyy varmistamaan, ettei vaarallisia aseita ja murhanhimoisia jihadisteja tihkuisi Jordaniasta.

Neljänneksi, PA ei näytä mitään merkkejä luopumisesta sen vihanyllytyksestä juutalaisia ja Israelia vastaan. Sen koulut ja valtion ylläpitämä media jatkavat juhliakseen terroristeja jotka tappavat israelilaisia siviilejä ja vaalien toivoa, että jonain päivänä palestiinalaiset palaavat koteihinsa vuotta 1967 edeltävän Israelin sisäpuolelle jonka heidän isovanhempansa hylkäsivät 65 vuotta sitten. Tämä järjestelmällinen yllytys vain voimistuu Israelin vaatiessa turvallisuusmyönnytyksiä jotka ovat PA'lle mahdottomia hyväksyä, mukaan lukien IDF'n vapaa liikkuvuus palestiinalaiskaupunkien sisällä.

Viidenneksi, kuusi vuotta kestänyt sisällissota PA'n, joka hallitsee Länsirantaa, ja Hamas'in, joka hallitsee Gazan kaistaleella, välillä tarkoittaa sitä että Abbas ei voi antaa mitään uskottavaa väittämää puhuessaan lähes puolelle kaikista palestiinalaisista alueilla jotka ovat Vihreän Linjan (Green Line) ulkopuolella.

Kuudenneksi, jopa Länsirannan sisällä, PA on toimintakyvytön. Siltä puuttuu tuki kansan keskuudessa. Se kärsii laajalle levinneestä ja kotoperäisestä korruptiosta. Jos IDF'n olisi määrä vetäytyä alueelta, PA voisi joutua Hamas'in käsiin.

Seitsemänneksi, kansannousut jotka puhkesivat arabimaailmassa talvella 2011 ovat epävakauttaneet Israelin naapureita. Sotilashallitus Egyptissä joka syrjäytti Muslimiveljeskunnan hallituksen, joka puolestaan korvasi presidentti Hosni Mubarakin, painii romahtamaisillaan olevan talouden ja terroristien Siinailla kanssa. Libanon, jonka väkiluku on 4 miljoonaa, kamppailee noin 850,000 pakolaisen kanssa jotka ovat lähtöisin Syyrian sisällisodasta. Jordania, jonka väkiluku on 6,5 miljoonaa, pinnistelee käsitellessään noin 570,000 Syyrian pakolaista. Kun Israelin vaarallisesta lähiseudusta on tullut yhä vaarallisempi, Netanyahu'n hallitus on kaksinkertaistanut päättäväisyytensä varmistaa ehdot, jotka PA todennäköisesti torjuu, ja jotka takaavat Israelin kyvyn puolustaa itseään.

Kahdeksanneksi, Kerry'n sitoumuksen ollessa kestämaton Israelin ja palestiinalaisten konfliktissa, israelilaiset näkevät horjuvan ja aran Amerikan pyrkivän irrottamaan otteensa alueesta. Obaman hallinto on projisoinut hämärän lähestymistavan Egyptiin, johdettuna takaa Libyasta, suostui Venäjän välittämään sopimukseen Syyriasta joka vahvistaa Bashar al-Assadia presidenttinä, ja neuvotteli väliaikaisen sopimuksen Teheranin kanssa niin että uhkaa tunnustaa Iranin ydinvoimavaltioksi. Nämä kehitysaskleet kovettavat Israelin neuvotteluasemaa ja vahvistavat sen pitkäkestoista politiikkaa että Israelin ja yksinomaan Israelin on otettava viime kädessä vastuu omasta turvallisuudestaan.

Yhdeksänneksi, Israelin rakentaminen Länsirannassa vaikeuttaa neuvotteluja eikä vähiten siksi että palestiinalaiset, Obaman hallinto, ja suuri osa maailmasta järkähtämättömästi vastustaa sitä. Halusipa Netanyahu siirtokuntien laajentamista tai ei, niin paineet hänen koalitiohallituksensa sisällä pakottavat hänet tukemaan sellaista, mikä on eräänlainen sisäpoliittinen rajoite jota Kerry ei ilmeisesti ole ottanut riittävästi huomioon.

Kymmenenneksi, samalla kun Israelin suuri yleisö ylivoimaisesti kannattaa rauhaa, huomattavat osat siitä, kun he eivät kiinnitä huomiota meneillään oleviin neuvotteluihin lainkaan, suhtautuvat niihin apatialla. Apatia johtuu palestiinalaisten ja arabien hyljättyä viime rauhansuunnitelmat, jotka olivat peräisin entisen pääministerin Ehud Olmertin vuoden 2008 kauaskantoisesta tarjouksesta liittyen vuoden 1937 Peel-komission jakosuunnitelmaan. Ja apatiaa vahvistaa vuosikymmeniä kestäneet raakalaismaiset palestiinalaisten terrori-iskut Israelin siviiliväestöä vastaan, jotka ovat arpeuttaneet kansalaisten poliittista mielikuvitusta.

Jos Kerry onnistuu voittamaan nämä monet esteet, hän ansaitsee paikkansa historiassa, yhdessä Netanyahu'n ja Abbasin kanssa. Jos Kerry epäonnistuu, kuten ovat monet hänen edeltäjänsä kun kyseessä on ollut lopullisen statuksen omaava sopimus, niin ehkäpä Amerikan ulkopoliittikan johto oppii pitkästä ja katkerasta kokemuksesta ja omaksuu toisenalaisen lähestymistavan.

Sen sijaan että oletetaan ymmärtävän paremmin kuin paikalliset käsittävät sisäpolitiikan kiemuroita ja alueellista dynamiikkaa, ja pikemmin kuin pakottamaan lopulliseen päätöslauselmaan jota osapuolet ovat haluttomia tai kykenemättömiä panemaan täytäntöön, amerikkalaisten diplomaattien kannattaisi keskittyä rakentamaan Palestiinan valtion fyysistä, taloudellista, ja poliittista infrastruktuuria. Tällainen työ on asteittaista, hidasta, ja vaivalloista. Se on selvästi vähemmän hohdokasta kuin korkean tason neuvottelut. Mutta eikö amerikkalaisten diplomaattien pitäisi olla vähemmän kiinnostuneita glamourista, ja enemmän kiinnostuneita muovaamaan toimielimiä joiden alla palestiinalaiset ja israelilaiset voivat elää rinnakkain rauhassa ja turvallisesti?

Peter Berkowitz on vanhempi jäsen Hoover-instituutissa, Stanfordin yliopistossa. Hänen kirjoitukset julkaistaan osoitteessa www.PeterBerkowitz.com.

David Hocking
HFT Connect

Lähettänyt Olli-R klo [16.45](#)